

meddele Skifteforvalteren alle de Oplysninger, hvoraf de maatte være i Besiddelse, og som kunne have Betydning for Afgiftens Beregning. Det vil altsaa sige, at Skifteforvalteren kan kræve Oplysninger i saadanne Tilfælde, hvor myndige Arvinger selv ville skifte. Der kan afkræves dem Oplysninger om alle mulige Ting, om deres private Forhold, om de staa i Gældsforhold til en Søster eller Broder; al den Slags Ting skulle de være nødsagede til at komme frem med til Skifteforvalteren, der ogsaa ifølge en senere Paragraf kan diktere Mulkter, hvis de ikke oplyse alt, hvad han forlanger. Dette er dog virkelig ganske utaaaleligt, det kan man ikke indlade sig paa. Saadanne Bestemmelser ville være alt for byrdefulde, generende og pinlige for alle, som skulle have med disse Ting at gøre. Man siger saa dertil: Ja, men naar vi forhøje Afgiften saa klækkeligt som her, saa risikere vi, at Folk ville snyde. Men man har ikke nogen som helst Ret til at forudsætte dette her, hvor alt gaar for sig under saa alvorlige Former, oven i Købet under Eds Tilbud, og hvor der altid er baade det ene og det andet Kontrolmiddel, som ikke er uden Betydning. Og skulde det hælde, at der er nogen, som snyder — naturligvis vil det ikke kunne undgaas, at en enkelt gør det —, saa maa man finde sig deri. Ligesom en privat Mand maa finde sig i at blive snydt, saaledes kan det ogsaa gaa Statskassen. Men Statskassen bør ikke gaa i Spidsen med et saadant System af byrdefulde Regler for at indvinde nogle Skilling mere, end den kan faa paa anden Maade.

Jeg skal ikke opholde det høje Ting længere. Jeg mener, at denne Lov trænger til et grundigt Eftersyn, og det vil fremgaa af, hvad jeg har sagt, at der er adskillige Punkter, paa hvilke man maa ønske Loven forandret. I øvrigt er jeg, som jeg sagde i Begyndelsen, meget villig til at arbejde paa at faa den affattet paa den bedst mulige Maade, men ingenlunde til at være med til at give den som Kompensation for Nedsættelser paa Toldloven.

Madsen-Mygdal: I den Tid, jeg har haft Sæde her i Tinget, have vi haft den almindelige Toldlov til Forhandling 10 Gange, foruden alle disse specielle Toldlovsforslag, som vi have haft en Række af. Det er altsaa nu 11te Gang, at vi her i Landstinget gaa til en almindelig Toldlovs Behandling. Jeg skulde tro, at vi alle ere

enige om, at der er en stærk Trang til en Forandring i den bestaaende Toldlov; vorer; saa vidt jeg ved, den ældste Toldlov i Verden, og det er derfor i ganske særlig Grad ønskeligt at komme til et Resultat, ogsaa for at faa en Ende paa disse mange og langvarige Forhandlinger, som ere førte om denne Sag. Dette Ønske deles ikke blot af mig og mine Meningsfæller, men jeg tror af de allerfleste i denne Sal, Ønsket om, at vi denne Gang endelig maatte have Heldet med os og naa til en lykkelig Udgang af denne store Sag. Der indvendes fra forskellige Sider, at Tiden ikke vil slaa til til at komme til Ende med denne Sag i denne Samling. Det lakker jo stærkt op mod den Tid, hvor vi pleje at slutte vore Samlinger, og jeg skal jo ikke nægte, at dersom Rigsdagen skulde slutte til Paaske eller op imod den 1. April, saa er det temmelig kort Tid, Landstinget har til Behandling af denne Sag, og saa kan det gerne være muligt, at Haabet om at komme til Ende med Sagen vilde være svækket. Men det er jo ikke udelukket, at Rigsdagen kan fortsættes ud over 1. April; det er ganske vist ikke behageligt at sidde her efter den 1. April; men vi sidde da heller ikke udelukkende her for vor Behagelighed. Det har hændet adskillige Gange, at vi for at naa til Ende med store Reforme have siddet adskilligt ud over 1. April. Jeg vil saaledes nævne et Eksempel. Da vi havde Skattelovene til Behandling i 1902—03, bleve de, saa vidt jeg husker, vedtagne den 6. Maj 1903, og Tiendeloven den 13. Maj 1903. Det er et enkelt Vidnesbyrd blandt flere andre om, at vi nok have kunnet bekvemme os til eller have haft Lov til at sidde den behørig Tid for at naa til Ende med en vigtig Sag, naar der overhovedet var Haab om at naa til Ende med den. — Dernæst skal jeg med Hensyn til Tiden, der staar til Landstingets Raadighed, sige, at det er ikke saaledes, at vi staa paa bar Bund med Hensyn til denne Sag; det er en gammel Bekendt. Foruden de 10 Gange, den har været behandlet i min Tid, har den været behandlet mange Gange før. Siden 1871, da det Fengerske Lovforslag blev forelagt Rigsdagen, og til det Hørringske Lovforslag blev forelagt i 1899—1900, have Toldlovsforslag været behandlet 17 Gange, foruden, som sagt, en Mangfoldighed af Forslag om enkelte specielle Toldsatser. Det er altsaa nu 18de Gang, vi beskæftige os med denne Sag her i Rigsdagen. — Videre maa jeg minde om, som det ogsaa er blevet an-